

Fire og Tyrgetyvende Møde.

Onsdagen den 12te Februar Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Jeg skal meddele, at jeg ved Skrivelse af Gaars Dato fra Landstingets Formand har modtaget tilsendt „Forflag til Lov om Rjbstadcommunernes Styrelse m. v.“, saaledes som det nu er vedtaget af Landstinget. Exemplarer af dette Lovforflag ere omdeelte til de Herrer Medlemmer.

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til: Fortsættelse af første Behandling af „Forflag til Lov om Lønninger for de i Ministerierne, med Undtagelse af Udenrigsministeriet og Krigsministeriet, ansatte Embeds- og Bestillingsmænd“.

H. Sager: Som Medlem af Thinget har jeg jo den Pligt at skulle danne mig en Mening om, hvorvidt det foreliggende Lovforflag er godt eller ikke; men jeg bekjender min Usformuenhed til at kunne affige nogen Dom om det. Jeg er ikke istand til at see, om der er for mange Embedsmænd i Ministerierne, om de ere for høit eller for lavt lønnebe, eller om de udføre et Arbeide, der svarer til den Løn, de faae. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg ikke tvivler om, at dette er et meget godt Lovforflag, men jeg drister mig ikke til at fælde nogen Dom over det. Jeg kan gjerne udtale, at vi, efter hvad jeg har seet lignende Stillinger vederlagte med i andre Lande, synes at være naaede op til temmelig høie Lønninger, men disse Sammenligninger ere noget usikre at gaae efter, idet man ikke tillige kjender det Arbeide, der præsteres andre Steder. Det er ganske vist, at man f. Ex. i Preussen har en noget lavere lønnet Embedsstand; men jeg drister mig ikke til at sige, om den gjør sin Gjering saa godt som vor. Den Forlegenhed, hvori jeg saaledes er, bragte mig først til at laane et villigt Øre til det Forflag, der er

fremkommet fra flere ærede Medlemmer om, at man engang skulde forsøge at sætte sig ind i disse Sager ved Hjælp af, hvad man kalder en parlamentarisk Commission, skjøndt jeg er i Tvivl om, hvorvidt en saadan vil udrette, hvad man kunde vente af den; men der er dog en Grund, som maaskee turde bringe ærede Medlemmer, ja selv den ærede Minister til at see paa en saadan Commissions Nedsættelse med Velvillie. Det er os ikke ubekjendt, at der omkring i Landet i lang Tid har hersket den Mening, at vore Ministerier ere Noget af, hvad det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring) kaldte Dmsføvsdepartementer; at der maatte kunne udrettes Mere med et mindre Antal Embedsmænd o. s. v. Naar imidlertid denne Tro er tilstede — jeg formoder iøvrigt, at det er en Tro, som findes i alle Lande, og at vi ikke i den Henseende gjøre nogen Undtagelse — mener jeg, det vilde være rigtigt, om Thinget engang forsøgte at benytte § 46 i Grundloven til at nedsætte en saadan Undersøgelsescommission. Forresten skal jeg bemærke, at omendskjøndt vi ifølge den nævnte § 46 have Ret til at nedsætte saadanne Undersøgelsescommissioner, og gjennem dem at faae meddeelt, hvad vi ønske, saavel af private Foll som af offentlige Autoriteter, er der den store Mangel ved denne Bemyndigelse, at der ikke er noget Tvangsmiddel tilstede, og at vi ikke ere berettigede til at fordre Ed af dem, vi høre; men dette vil ikke have videre Betydning i det foreliggende Tilfælde, idet jeg forudsætter, at en saadan Commission vilde møde al mulig Velvillie saavel hos Ministrene som hos de dem undergivne Embedsmænd; den vilde vistnok faae alle de Oplysninger, den maatte ønske, ligesaa fuldt, som om Bestemmelsen stod stærkere udtrykt i Grundloven. Vilde Thinget beslutte at gaae den Vej, skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Commissionen maatte, naar den skulde fore til et nogenlunde taaleligt Resultat, kun bestaae af saa, men arbeidsdygtige Medlemmer; en større Commission vilde neppe kunne udrette Noget. Jeg vil sige til, at der er det Gode ved en saadan Commission, at den ikke behøver at koste det Allermindste; thi naar den endtes i rimelig Tid, vilde Sæde deri ikke blive en større Byrde,